

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **K.K.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 26 października 2017 r.

na posiedzeniu w przedmiocie wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 czerwca 2012 r., II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 13 marca 2012 r., III K (...),

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 13 marca 2012 r., III K (...),
skazano K.K. na karę 15 lat pozbawienie wolności za czyn z art. 148 § 1 k.k. w zw.
z art. 64 § 1 k.k. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy K.K. wyrokiem z dnia 21 czerwca
2012 r., II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...) utrzymał ten wyrok w mocy.

Własnoręcznym pismem datowanym na 8 czerwca 2017 r. skazany wniósł o
wznowienie postępowania zakończonych powyższymi wyrokami. W piśmie
wskazano szereg twierdzeń dotyczących niewinności skazanego, w szczególności
wyjaśniających sposób zmanipulowania przez funkcjonariuszy Policji dowodów
wskazujących na jego sprawstwo. W piśmie nie wskazano jednak nowych faktów i
dowodów wskazujących na te okoliczności, które miałyby być podstawą

wznowienia postępowania. Przewodniczący Wydziału V Izby Karnej SN wezwał skazanego do wskazania w terminie 7 dni okoliczności, które mają stanowić podstawę podjęcia czynności w przedmiocie wznowienia postępowania. Pismo nie zostało jednak odebrane przez skazanego, który odmówił jego przyjęcia w dniu 31 lipca 2017 r., jak wynika z adnotacji na zwrotnym potwierdzeniu odbioru (k. 10).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanego do usunięcia jego braków formalnych i bez próby ich usunięcia poprzez wyznaczenie obrońcy z urzędu. Wymieniony na wstępie przepis nakazuje podjęcie takiej decyzji wtedy, gdy z treści wniosku niepochozącego od podmiotu fachowego wynika jego oczywista bezzasadność. W niniejszej sprawie zachodzi właśnie taka sytuacja. Osobisty wniosek skazanego zawiera pewne twierdzenia i insynuacje sugerujące, że skazany czuje się niewinny i domaga się wznowienia na podstawie *propter facta nova*, czyli z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., niemniej te twierdzenia nie zostały przez niego poparte żadnym bliższym uzasadnieniem, w szczególności nie podano we wniosku, jakie to nowe, nieznane wcześniej fakty lub dowody miałyby wskazywać na odmienną ocenę sprawstwa skazanego, niż przyjęta w zaskarżonym prawomocnym rozstrzygnięciu. Co więcej, także po wezwaniu do podania okoliczności mających być podstawą wznowienia, K.K. ich nie wskazał, odmówił bowiem odebrania pisma skierowanego do niego w tej sprawie. W takim stanie rzeczy oczywiste jest, że wniosek nie wskazuje na żadną okoliczność, która może dawać podstawę do rozważenia zasadności wznowienia *propter facta nova* postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...), a zatem konieczna była odmowa przyjęcia wniosku bez wzywania skazanego do uzupełnienia braków formalnych.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.